

Apostolische opvolging

Door Mike Schroeder

De bewering van Rome dat ze de Nieuw Testamentische Kerk is en de opvolger van de Twaalf Apostelen.

Met 1,1 miljard aanhangers is de Rooms-Katholieke kerk de grootste religieuze organisatie in de wereld onder het leiderschap/heerschappij van één enkel individu. Dat individu is de Paus, of de bisschop van Rome, gekozen voor het leven via een verkiezing door de groep waaruit hij komt: "het College van Kardinalen".

De Rooms-katholieke leer beweert dat de Paus, handelend in zijn officiële hoedanigheid, onfeilbaar is. Hij wordt ook aangeduid als "de Vicaris van Christus" wat betekent dat zijn officiële decreten worden gezien als dat ze van Jezus Christus zelf zijn gekomen. ("Vicaris" betekent plaatsvervanger).

Vanuit welke plaats in de Bijbel beweert de Katholieke Kerk dat dit pauselijk gezag uitgaat? In een verwrongen vorm combineert de Rooms-Katholieke leer traditie met de Schrift om datgene te creëren waar zij naar verwijzen als de "Apostolische opvolging". Hier is een fragment uit hun Dogmatische Grondwet, Vaticaan Raad II, hierbij een korte uitleg hoe dat werkt:

Net zoals in het evangelie de Heer het zo bestemde, vormen St. Petrus en de andere apostelen een apostolisch college, zodat op een vergelijkbare manier de Roomse Paus de opvolger is van Petrus, en de bisschoppen als de opvolgers van de apostelen, met elkaar zijn verbonden.....Maar het college, of instantie, van bisschoppen heeft geen autoriteit tenzij het overeenstemt met de Roomse Paus, de opvolger van Petrus, als haar hoofd. De Paus zijn macht van superioriteit over allen, zowel de predikanten en de gelovigen, blijft geheel intact. Vanwege zijn bediening, dat wil zeggen als plaatsvervanger van Christus en pastor van de hele kerk, heeft de Roomse Paus de volledige, opperste en universele macht over de kerk.....Deze macht kan slechts worden uitgeoefend met de toestemming van de Roomse Paus. Want onze Heer stelde alleen Simon aan als de rots en de drager van de sleutels van de Kerk, (156) en maakte hem herder van de hele kudde; (157) het is echter duidelijk dat de macht van binden en ontbinden, die werd gegeven aan Petrus, (158) ook is toegekend aan het college van apostelen, samen met hun hoofd.

Met andere woorden, de Rooms-Katholieke leer beroept zich op de macht van de sleutels van het koninkrijk, die, in Matthew 16:19, door de Heer aan Petrus zijn gegeven, die hem begiftigde met de macht om zonden te binden of te ontbinden. Kan er een grotere macht op aarde zijn over de mensen dan dit, dat in feite een deur creëert waardoor geen mens zonder de toestemming en de zegen van de Rooms-Katholieke Paus, en het priesterschap onder hem, passeren kan? Deze stelling is het gehele fundament waarop Rome zijn autoriteit berust. Zonder dat stort het hele systeem in.

De vraag is: Is er Bijbelse autoriteit voor deze bewering? Het antwoord is een ondubbelzinnig NEE! Maar, de Rooms-Katholieken zullen betogen dat; **a.** Petrus deed het, in feite kreeg hij de sleutels en de macht om zonden te binden of te ontbinden, zo is het toch? **b.** en hij was het hoofd (sterfelijk mens) over de Nieuwe Testamentische Kerk, ja toch? **c.** en aangezien hij, en

de andere apostelen, stierven voor het einde van de eerste eeuw N.C, en wij ons nu bevinden in het NT (zij, en de rest van het Christendom beweren dat), spreekt het vanzelf dat er opvolgers nodig zijn om de bediening van de sleutels en het bestuur van de kerk uit te voeren, zo is het toch?

Het enige deel van deze stelling dat klopt is: “a” Ja, Petrus kreeg deze macht. Er is echter geen enkel Schriftuurlijk bewijs dat het ook werd/wordt doorgegeven aan anderen.

Dit alles is waarnaar de apostel Paulus verwees in de brief aan de Kolossenzen als: "de overlevering der mensen." Het begon met de Rooms-Katholieke mythe van Petrus zijn aanwezigheid in Rome om de Rooms-Katholieke kerk te dienen als haar eerste Paus:

"De koppigheid van de Joden, en nog meer een uitdrukkelijke gebod van God, had besloten om de apostelen te laten prediken tot de Heidenen. Arm en vervolgd verkondigden zij de goede tijding van verlossing te midden van talloze ontberingen en gevaren, zelfs van de dood. Daarom, zegende God zichtbaar hun inspanningen; en dertig jaar waren nauwelijks verstreken, na de uitstorting van de Heilige Geest, toen er al Christelijke gemeenschappen in alle delen van de wereld waren. Over deze kerken plaatsten de Apostelen bisschoppen, aan wie zij hun bevoegdheden meedeelden door speciale vormen van gebed en het opleggen van handen; dezen stelden hun opvolgers en plaatsvervangers aan. Al deze gemeenschappen waren nauw verbonden met elkaar, en vormden, onder hun gemeenschappelijke hoofd, St. Petrus, de éne universele Katholieke Kerk. St. Petrus leed als martelaar in Rome, waar hij bisschop was tijdens de laatste jaren van zijn leven onder Nero, 67 N.C; en daarna ging het hoogste gezag, over de gehele Kerk, over op zijn opvolgers, de bisschoppen van Rome, of de Pausen".

* Het oorspronkelijke college van kardinalen, 12 mannen, kwam overeen met het aantal apostelen die over Israël, in het Koninkrijk, heersen zullen. Dit aantal is in de moderne tijd uitgroeid tot meer dan 50.

Het is algemeen aanvaard dat de Reformatie dit alles veranderde, maar het historische verslag ondersteunt dat niet. Het enige deel van apostolische RK leer van opvolging dat Luther en Calvijn, de twee belangrijkste leveranciers van de Protestantse theologie, elimineerden was het ambt van de Paus. Beide mannen behielden de apostolische leer van opvolging en de dienst van de sleutels voor de gewijde clerus. Noch weerlegden ze het bovenstaande verhaal over Petrus, dat, zoals ik nu zal bewijzen, gebaseerd is op pure vermoedens.

Feit # 1: De Schrift biedt geen ondersteuning voor het idee dat Petrus naar Rome ging (noch is er enig geldig historisch bewijsmateriaal; in feite weegt het bewijs zwaar in het voordeel van Petrus dat hij tot aan zijn dood in Palestina verbleef, en wel om de volgende redenen.

A) In Handelingen 8 (34 N.C) veroorzaakt de vervolging, door Saulus (Paulus), van de kerk te Jeruzalem een grote verstrooiing, er staat: "...en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen", waartoe ook Petrus zeker ook behoorde.

B) In Handelingen 15 (50 N.C), in het verslag van Paulus zijn ontmoeting met de apostelen in Jeruzalem, is Petrus er nog steeds, maar vreemd genoeg schikt hij zich onder het leiderschap van Jacobus. Hij wordt nooit opnieuw vermeld in de rest van het boek. Vanaf hoofdstuk 15 gaat het alleen over de apostel Paulus en zijn bediening aan de Heidenen.

C.) Aangezien de Heer Petrus en de elf andere discipelen gebod: “Matth.10:22: die volstandig zal blijven tot het einde” en "Doet handeling, totdat ik kome” (Lukas 19:13), zou

het dan niet een daad van ongehoorzaamheid van Petrus zijn geweest om er mee te stoppen en weg te lopen naar Rome? Zou Petrus, aan wie de Heer de sleutels van het Koninkrijk gaf, dat hebben gedaan? Ik geloof niet dat hij dat zou doen.

Feit # 2: Er is geen Schriftuurlijk bewijs dat Petrus tot de heidenen predikte. Petrus ging naar één Heiden, Cornelius, die nauwelijks kon worden aangemerkt als een heiden. Hand.10: 2 en 35 zeggen dat hij een mens was "die God vreesde... en veel aalmoezen aan de mensen gaf (D.w.z. hij zegende Israël)... en gerechtigheid werkte " (dat wil zeggen, hij onderhield de Mozaïsche wet). Er is geen andere mededeling in de Schrift dat hij (Petrus) naar de Heidenen ging. In feite, vertelt de apostel Paulus — betreffende de vergadering in Handelingen 15 in Jeruzalem — dat Petrus, Jacobus en Johannes overeenkwamen dat "wij (Paulus en zijn volgelingen) naar de Heidenen en zij naar de besnijdenis (Joden) zouden gaan." (Galaten 2:9)

Feit # 3: De "Christelijke gemeenschappen in alle delen van de wereld," waarnaar wordt verwezen in "de Katholieke Instructeur", worden niet in de Schrift gevonden.

In Petrus zijn eerste brief aan de volgelingen die werden verspreid in Handelingen 8 (geschreven in ongeveer 60 N.C), lokaliseert hij hen "in Pontus, Galatië, Cappadocië, Azië, en Bithynië" (1 Peter 1:1). Dit kan nauwelijks genoemd worden "... alle delen van de wereld." Al deze provincies zijn in Klein-Azië, wat we nu kennen als Turkije.

Feit # 4: Zo duidelijk als het is dat Petrus nooit naar Rome ging, zo is het net zo duidelijk dat Paulus daar wel heen ging.

"Hand.27:1: En als het besloten was, dat wij naar Italië zouden afvaren, leverden zij Paulus en enige andere gevangenen, over aan een hoofdman over honderd, met name Julius van de keizerlijke bende.

"Hand.28:16-17en 30: 16 En toen wij te Rome gekomen waren, gaf de hoofdman de gevangenen over aan den overste des legers; maar aan Paulus werd toegelaten op zichzelf te wonen met den krijgsknecht, die hem bewaarde. 17 En het geschiedde na drie dagen dat Paulus samenriep degenen, die de voornaamsten der Joden waren.....30 En Paulus bleef twee gehele jaren in zijn eigen gehuurde woning; en ontving allen, die tot hem kwamen;

Volgens Paulus zijn brief aan "allen die te Rome zijn", (Romeinen 1:7), was hij van plan om hen fysiek te bezoeken (Rom.1:11). Een dergelijk bewijs van Petrus, met de wens om hen te bezoeken, kan niet worden gevonden in de Schrift. Bovendien had Paulus persoonlijk kennis gemaakt met Petrus. Als Petrus op hetzelfde moment in Rome was toen Paulus er ook was — voor het zogenaamd oprichten en organiseren van de Rooms-Katholieke Kerk — zou het dan niet vreemd zijn dat Paulus hem nooit een keer noemt? (ook Lukas doet dat niet in de laatste delen van het boek Handelingen).

Feit # 5: In werkelijkheid werd de Rooms-Katholieke Kerk officieel opgericht in de vierde eeuw na Christus door Keizer Constantijn, niet door de Apostel Petrus in 67 N.C.

Constantijns eigen getuigenis en overtuigingen maken het duidelijk dat wat hij deed, meer dan iets anders, om politieke redenen was, en niets had te maken met het geestelijke. De RK Kerk

werd uiteindelijk de standaard godsdienst van het Romeinse Rijk. Het Romeinse Rijk stond voortaan bekend als het "Heilige" Romeinse Rijk.

In de samenvatting van de aanspraak van Rome als de opvolger van de 12 apostelen, laten we dan dit feit eens beschouwen: Nergens in de Schrift vinden we enig bewijs dat wie dan ook de 12 apostelen zal opvolgen of hun gezag overnemen. Deze autoriteit is gereserveerd voor hen en voor hen alleen. Zij alleen zijn de ontvangers van de 12 tronen van Matthew 19:28, en alleen zij zijn het die hun namen staan op de twaalf fundamenten van de hemelse stad, het Nieuwe Jeruzalem, zij zullen opgewekt worden om daarin te regeren met de toekomstige regering van Christus op de aarde.

Het falen om het Woord der Waarheid recht te snijden (2Tim.2:15) stuurt Rome, (en het Protestantisme) de fout in.

Het is opmerkelijk dat in het hele betoog betreffende de soevereiniteit van de Paus en de apostolische opvolging, "de apostel van de heidenen" (Romeinen 11:13), de openbaarder van "de verborgenheid," (Romeinen 16:25; Efeziërs 3:3; Kolossenzen 1:26) Paulus, niet één keer wordt genoemd. Deze duidelijke uitsluiting moet er wel zijn omdat Paulus, en zijn evangelie, gewoon niet passen in de agenda van Rome of in haar leer. Paulus zijn evangelie bevrijdt de mensen uit de slavernij van religie door hen te bevrijden van schuld en boete voor hun zonden, en dat is het laatste dat de Rooms-Katholieke Kerk wil dat hun aanhangers weten. Rome's doel is om de mensen onder haar duim te houden en ze weg te houden van de waarheid van het evangelie, namelijk: dat hun zonden vergeven zijn, en dat ze niet door een door de mensen gemaakte organisatie hoeven te gaan om gered te worden! Zeker, dit creëren van afhankelijkheid is de sleutel van haar lange levensduur en de groei van de meest krachtige religieuze macht op aarde.

De Bijbelse Basis van de Rooms-Katholieke Autoriteit is genomen uit de verkeerde bedeling.

Het is niet zo dat de Roomse Kerk haar gezag en bestaan volledig op onbijbelse gronden baseert. Hun posities zijn tot op zekere hoogte Bijbels; maar ze komen uit de verkeerde bedeling, en worden aldus onjuist toegepast. Door gebruik te maken van het "recht snijden" (2 Timotheüs 2:15) vinden we dat:

1. De kerk waarover Jezus sprak in de vier Evangelieën — dat Petrus de sleutels kreeg — was:

A) als vertegenwoordiger van het "Koninkrijk der hemelen" (waar 32 keer in het evangelie van Mattheüs naar wordt verwezen).

B) alleen voor het volk Israël en haar bondgenoten (Matth. 10:6; 15: 24; 25:31-46);

C) van geprofeteerd in het Oude Testament (Handelingen 2:16; 3:24, 25); met andere woorden, de "evangelieën" zijn een onderdeel van profetie; en:

D) naar deze kerk werd nooit verwezen als het "lichaam van Christus."

Zoals voorheen duidelijk is aangetoond, is de kerk (ekklesia), die vandaag in de wereld is, niet in de profetische geschriften te vinden; het lichaam van Christus is een onderdeel van Paulus zijn "verborgenheid", en exclusief aan hem geopenbaard, en kan daarom niet de "kerk" zijn

die de Heer heeft opgericht in Matthew 16. (Lees: Romeinen 16:25: Efeziërs 2:15, 16; 3:3, 8; Kolossenzen 1:26)

2. De bewering dat Petrus de "rots" was waarop de koninkrijks kerk zou worden gebouwd wordt onzinnig als men de reactie ziet van Petrus op Gods openbaring, namelijk, dat Hij moest lijden en gedood worden:

“Matth.16:22-23: 22 En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden. 23 Maar Hij, Zich omkerende, zeide tot Petrus: Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn”.

Heeft u opgemerkt hoe de Heer Petrus noemde in vers 23? Dit is de "rots" waarop de Kerk gebouwd zal worden? Nee. Die "rots" was Jezus Christus volgens Petrus zijn belijdenis in vers 16:

“Matth.16:15-16: 15 Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? 16 En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods”.

Het is een feit dat: Jezus is de Christus — de Almachtige God gekomen in het vlees — de Zoon van de levende God (het “evangelie van God” - Romeinen 1:1-4), is het fundament (de "rots") van alle evangeliën en Kerken in de gehele Schrift. Dit feit komt naar voren in Handelingen 2 als Petrus predikt:

“Hand.2:36: Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt”.

Spreekt Petrus hier tegen Heidenen over het gered worden in één "lichaam," door simpelweg te geloven dat Christus is gestorven voor hun zonden? Niet dus. Hij spreekt tegen "het gehele huis Israëls", en vertelt hen in Hand.2 vers 38:

“.....Bekeert u (van de zonde van het doden van hun Messias), en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen”.

Geen vermelding dat Christus is gestorven voor de zonden of dat zonden worden vergeven. Waarom? Want dit is niet het lichaam van Christus, en van niet één van deze mensen waren de zonden vergeven! Hun zonden waren als het ware bedekt maar nog niet vergeven. Ze moesten: ".....volharden in de leer der apostelen " (vs. 42), dat wil zeggen, de geboden houden (Matth. 5:18, 19). Ze waren nog steeds onder de wet! Ze moesten volharden tot het einde (Matth.24:13). Wat zei Paulus hierover tegen het lichaam van Christus?

“Rom.6:14: want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade”.

Deze Handelingen 2 gelovigen, tegen wie Petrus predikt, kunnen daarom niet het lichaam van Christus zijn. Wie, zijn dan ze dan wel? Het Nieuw Testamentisch Israël! En dat is het wat Rome beweert te zijn!

Door dit te doen kan ze haar aanhangers plaatsen en onder de slavernij van hun zonden houden, ze in een positie houden van "hopen dat ze genoeg getrouw zijn " om op enige dag: " tot zaligheid komen" (Lees 1 Peter 1:9). Als u persoonlijk gelooft dat Christus stierf voor uw

zonden, dan bent u: "in het lichaam van Christus" dan bent u vergeven van "alle overtredingen" (Kolossenzen 2:13), en dan bent u alreeds gered! U heeft niet een man of een door mensen gemaakt instituut nodig om voor u te bemiddelen, of iemand die uw zonden "ontbind".

3. Wat de bisschop van Rome, de "Paus", beweert betreffende macht en het gezag van Petrus, is veel meer dan de apostel ooit voor zichzelf opeiste. In Hand.10 gaat Petrus het huis binnen van een Heiden, Cornelius, en...

"Hand.10:25-26: 25 En als het geschiedde, dat Petrus inkwam, ging hem Cornelius tegemoet, en vallende aan zijn voeten, aanbad hij. 26 Maar Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook zelf een mens".

"Ik ben ook zelf een mens! Val niet neer aan mijn voeten! Ik ben geen god!". Is dat niet hetgeen Petrus hier zegt? Is dat wat de Paus zegt als de mensen voor hem neerknielen en zijn ring kussen? Nee dus, en waarom niet? Omdat hij gelooft dat hij meer is dan de voornaamste der apostelen. Hij gelooft, als hij tenminste op één lijn ligt met de Rooms Katholieke leer, dat hij onfeilbaar is, dat hij inderdaad meer is dan gewoon een sterfelijk iemand. Petrus was ook niet onfeilbaar. Hij is in Handelingen 11 berispt voor het gaan naar een Heiden, en opnieuw in Handelingen 15 door Paulus bestraft (Zie Gal.2:11), waar hij blijkbaar afziet van de leiding van de kerk te Jerusalem het overlaat aan Jacobus.

Er is veel meer over te zeggen (Rome beweert.....) dan alleen apostolische opvolging, en dit wordt duidelijk gemaakt in deel 21, Para 2 van Vaticanum II, dat zegt, "Ver van de traditie... Bisschoppen ("Pausen") ondersteunen de rol van Christus zelf..."

Inderdaad verwijst Paulus naar zichzelf, en zijn volgelingen, als "ambassadeurs van Christus", in het bezit van de "Bediening van verzoening", maar dit vertrouwde hen geenszins de macht toe die nu wordt opgeëist voor de Paus van de Rooms Katholieke Kerk. Een ambassadeur is slechts een afgezant die een bericht afgeeft die hij heeft gekregen van zijn meester.

Conclusie

De leer van de apostolische opvolging is een farce die reeds zeventien eeuwenlang stand heeft gehouden in de Christelijke wereld. Het wordt verondersteld dat het klopt enkel op basis van het feit dat het gedurende zo'n lange periode gevolgd is door zoveel mensen. Maar "wat zegt de Schrift? De Schrift, recht gesneden, zegt, een meerderheidsregel is hier niet van toepassing.

"Prediker 7:29: Alleenlijk ziet, dit heb ik gevonden, dat God den mens recht gemaakt heeft, maar zij hebben veel vonden (bedenkselen) gezocht".

Apostolische opvolging komt zeker in aanmerking voor één van de meest flagrante, onbijbelse en vervloekte uitvinding van de religieuze mens.

Mike Schroeder